

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen AA

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen AA", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-aa-txt-shoot-id2d348002-3eb2-4cb1-a308-2ab7fd916408.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Den 5te Juli besøgte jeg Gurre Slot, hvor man nu er ifærd med at udgrave Ruinerne. Slottet selv (cfr. Thiele: *Danske Folkesagn*, 1ste Samling p. 90 ff. – Et andet ved Vordingborg? bygget af Valdemar Atterdag, ødelagt i Grevens Feide? »Gud maa beholde sit Himmerig, naar jeg maa beholde Gurre Slot«; hans vilde Jagt i Luften paa den hvide Hest; den sorte Høne med de sorte Kyllinger) har haft en deilig Beliggenhed, overalt omgivet med Skov. En meget stor Strækning findes endnu, og Egnen tyder paa, at der i sin Tid har været mere. Hertil kommer nu Gurre Sø; temmelig lang og i Forhold dertil ikke meget bred strækker den sig og har paa den ene Side velvoxet Bøgeskov og paa den anden Side Skov af mindre, mere forkrympede Træer. Søen selv er paa mange Steder bevoxet med Siv. Naar man seer dette Landskab ved Eftermiddags-Belysning, hvor Solen endnu staaer høit nok til at give det venlige Landskab de fornødne skarpe Omrids, som en melodisk Stemme, der er skarp nok accentueret til ikke at blive læspende, synes hele vor Omgivelse at tilhviske os: her er godt at være. Det er af den Art hjemlige, fortrolige Indtryk, som en Indsø med Skovomgivelse (stor nok til paa eengang at adskille og forene) kan fremkalde, men som Havet ikke formaaer. Ret eiendommeligt for dette Parti er ogsaa de langs Kysten sig bølgende Siv. Medens Træernes Susen lader os høre Kong Valdemars Jagt, Hornenes Klang og Hundenes Gøen, synes hine Siv at tilaande Bifald, – de blonde Møer, som beundre Ridderens raske Ridt og ædle Holdning. Hvor forskjelligt er ikke i denne Henseende Partiet ved Søborg Sø? De mægtige Rør bøie sig ogsaa for Vinden, men deres Susen forkynder Kamp og Magt. Og nu Havet, der som en kraftig Aand altid er i Bevægelse, og endog i sin største Stilhed bebuder voldsomme Sindslidelser. Over Egnen ved Gurre-Sø hviler en stille Veemod; den lever saa at sige mere i Fortiden. Derfor voxer den ogsaa til; Havet derimod erobrer fra Landet – som to fjendtlige Magter staae de ligeoverfor hinanden. Kyststrækningen er øde og sandet; Landet høiner sig op for ligesom med Kraft at gjøre Modstand. Havet er paa sit høieste, naar Stormen istemmer sin Bas, naar dets egen dybe Brusens kappes med Himmels Torden og det Hele oplyses af Lyn. Gurre-Sø er smukkeste, naar en sagte Luftning kruser dens blaa Overflade, og Fuglesang accompagnerer Sivenes Hvislen; Havet accompagneres kun af den eensomme Maages hæse Skrig. Det første (Havet) er som et Mozarts Recitativ; det sidste som en Webersk Melodi. –